

Gsözyaşları Eşliğinde

– Nar-ı Çiçek · 15 Eylül 2012

Bu günlerde

en çok da okuduğum Fatiha'yı hediye ederken gidenlerin ruhuna, annemin ismini eklemek gidiyor zoruma..
en çok...

Pas yuva yapıyor sanki dilime,

duaların akıp gittiği ses duvarlarından ağrısı duyuluyor içimin,
kapılıyor bir ölüm bir can kaymasına daha gece bitiştirinde, yaşam çekiyor elini yüreğın küt küt atışından sanki...

Sanki annem el sallıyor bana yüksek yüksek tepelere kurulan evlerimden,

sahi bu cümleyi şu şarkı koydu dilime, yüksek yüksek tepelere ev mi kurmasınlardı ne...

Derin bir nefes

derinden bir can rahatlaması mıdır sence kuzum...Yani rahatlatır mı dersin nâr olmuş ahvâli bir dua perdesinde, süslü bir amin ile bilmiyorum.

Nasıl girerdim annemin en son beni gözü yaşlı yolcu ettiğı o kapıdan içeri?

Nasıl!

Nasıl bakardım o taşların yüzüne,
nasıl basardım üstüne, nasıl koyardım dağılan aklımı yerine bilmiyordum.

Binbir düşünce içinde ulaşmıştım kapısı kocaman avluya açılan evimizin önüne. Babam elinde iğde dalı nazarlık yapma bahanesine elindeki baltayı iğde dalı yerine sanki acılarına acılarına vuruyordu da beni görmezden geliyor, yüzüme bakamayan yaşlı gözlerini saklamayı başaramıyordu ama.

Ben cebimde birkaç efsunlu teselli -kızım nâr; ölüm Allah'ın emri(!) deli olma belli etme babana o şimdi cennette-cümlesi mütemadiyyen dizilirken aklımdan dilime, abimin elini hissettim omzumda...

Sonra

kızkardeşim elinde bir gül ile koşarak almıştı soluğu yanımda, ve benden birkaç yaş küçük olan kardeşim, -annemden sonra akların bir gecede yirmiyedi yaşındaki saçlarına itina ile düştükten sonra yüzüne kurulan hüznün yanık sesiyle- "abla hoşgeldin" dedi usulca.

-girilir miydi o kapıdan içeri-

Beni çeken neydi bilmiyorum, çakılmıştı ayaklarım sanki olduğum yere, yerin dibine dibine batıyordum sanki, gözümde annemin hayali
aklımda ne olacak şimdi ben ne diyeceğim babama sorusu derken babam belirdi yanımda, yüzünde beni üzmemek için tedirgin kaçamakları saklamayı beceremeyen bir beceriksizlik hüznü ile...

-hayat bu kızım alın yazısı ben annenle yaşıyorum bak herşey o'ndan sonrası, hiçbirşey bozulmadı tek eksik o, hatta değil !
ki o hep yanımda yeterki bil sen hissetmeyi onu yanında ...

-kor kor yanan içime bahçemizin üst tarafından geçen suyu bağlamışlardı sanki babamın o sözü üstüne, babama Rabbim sabır versin bize diyebildiğimi hatırlıyorum sadece-

-girilir miydi içeri?

- daha ordan ayrılıp başım dik şekilde huzuruma yelken açacaktım çünkü, dayanmalıydım bu deruni yokluğa, da'yanmalıydım...

Evet girilirdi, ölümü Allah'ın emri bilip baş tacı yapan inançlı yüreklerimizle dua ekleye ekleye hemde ruhuna annemin ve tüm gidenlerin,
yolculuğumdan iki gün önce helallik istediğim dostlarımdan dilendiğim dualar eşliğinde,
annemin hayali eşlik ediyordu hem de bana gözyaşlarımı, sözyaşlarımı sile sile...

Dönmemek üzere gidilen zamandan eğilipte bakınca ahvâlime dilimde beliren soru şu oldu;

Alıştım mı yokluğuna sence?

Unutmamak üzere alışmalıydım belki, hem biz ölümü gidip de dönmeyenlerden öğrendik değil mi anne...

Peki ya sonra,
sonra...

...

dönmemek üzere gidilen zamandan...